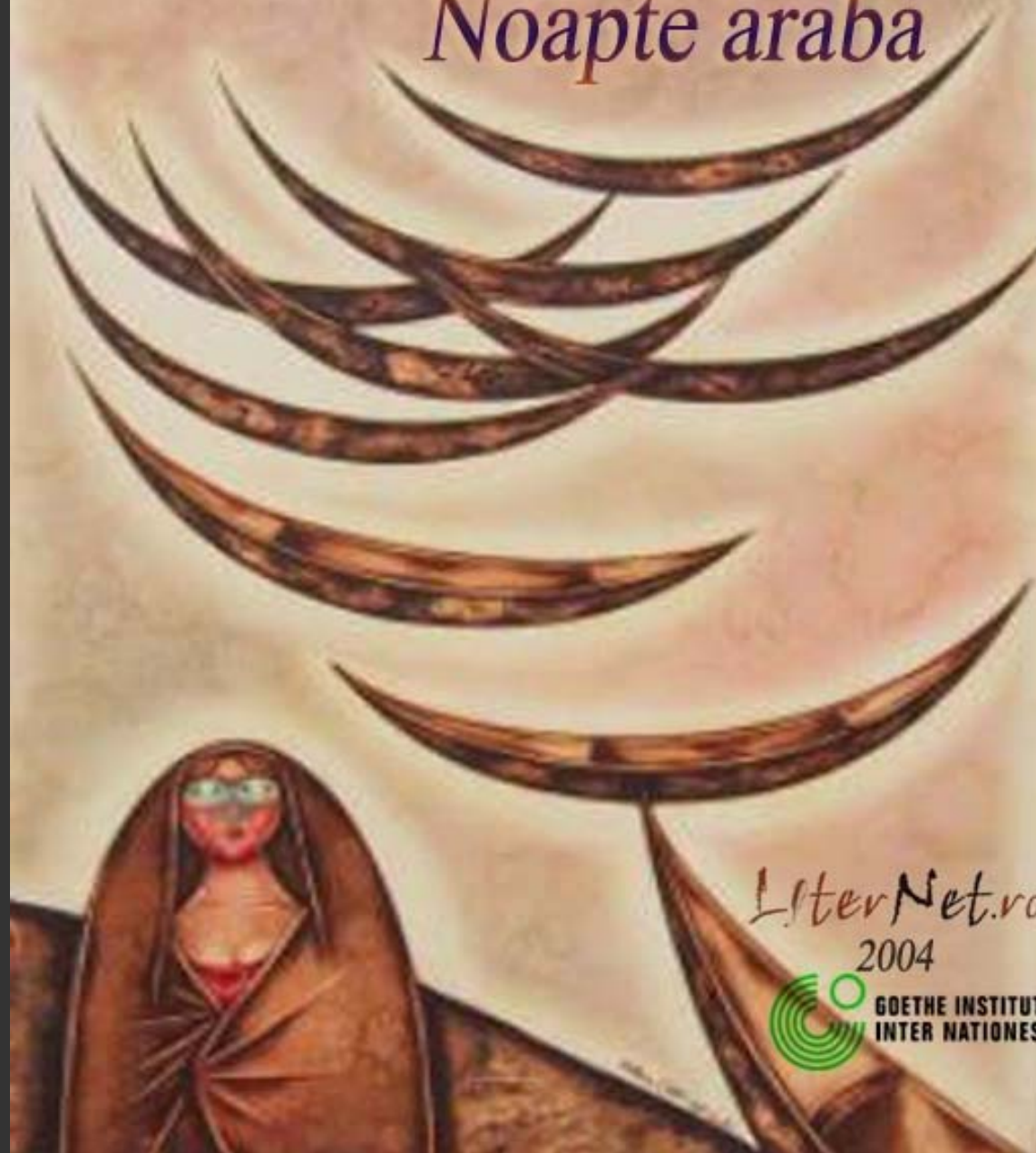

Roland Schimmelpfennig

Noapte arabă

Redactori: Anca Șerban aserban@litternet.ro
Răzvan Penescu rpenescu@litternet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader și coperta: Anca Șerban aserban@litternet.ro

Ilustrații: © Ayad Rostum, Fadel Daddag, Fahd, Haidar Saddam, Hani Ali, Hassan Abd El Alwan, Hassan Al Amir, Imad Al Dhaher, Lama, Morsel Al Zayed, Samer Aridi, Showkat Al Alousi, www.arabian-art.com.

Text: © 2004 Roland Schimmelpfennig.

Toate drepturile rezervate Theater & Medien / S. Fischer Verlag GmbH. Persoană de contact: Ulrike Betz, Tel: 0049-69-60 62-273 / Fax: 0049-69-60 62-355, e-mail: ulrike.betz@fischerverlage.de, www.s-fischer.de.

Traducerea: © 2004 Victor Scoradeț

© 2004 Editura LiterNet și Institutul Goethe pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-46-5

Editura LiterNet
<http://editura.litternet.ro>
office@litternet.ro

Roland Schimmelpfennig

Noapte arabă

În românește de Victor Scoradeț

PERSONAJELE:

Hans Lomeier

Fatima Mansur

Franziska Dehke

Kalil

Peter Karpati

LOMEIER:

Aud apă. Nu e nici o picătură, dar eu o aud. În miez de iunie. E foarte cald. Sună telefoanele de la etajele opt, nouă și zece, că ce-i cu apa. Nu știu. Am fost la subsol. Presiunea e-n regulă. Cu toate astea: de la etajul opt în sus, toate robinetele sunt uscate. Etajele opt, nouă și zece nu au apă. Ca și când, la etajul șapte, apa ar dispărea. Poate există o spărtură. Greu de imaginat. Iar o spărtură de felul ăsta, o țevă spartă, n-ar rămâne mult timp neobservată. S-ar scurge pe pereți, pe tavane, în holuri.

Dar eu aud apă. O aud în spatele pereților. Sună ca un cântec. O urmă de cântec pe coridoare. Cântecul în casa scărilor. O urmă la etajul șapte. Mă sui în lift. Mă duc până la etajul șapte, să verific. Tot timpul aud apă.

Liftul huruie ca și când nu mai are mult până să se strice din nou. Etajul șapte. Pe dreapta, cincisprezece apartamente și liftul, pe stânga, șaisprezece apartamente. Și pe o parte și pe alta mereu trei camere, bucătărie, baie. La capătul coridorului în dreapta în fața apartamentului 7-32 stă colocatara arabă a duduiei Dehke, doamna Fatima Mansur. 7-32 înseamnă balcon la bucătărie și ferestre spre sud-est, baia spre vest. Colocatara arabă încearcă, cu trei sacoșe sub braț, să-și descui apartamentul, dar de ce se complică în halul ăsta? De ce nu pune pur și simplu cumpărăturile jos?

FATIMA:

Liftul huruia ca și când nu mai avea mult până să se strice din nou. Cu trei sacoșe sub braț, nu e deloc simplu să descui apartamentul. Nu merge.

LOMEIER:

Cheia îi cade din mână – mai bine decât să-i fi căzut sacoșele.

FATIMA:

Cheia îmi cade din mână, dar ajung la sonerie cu cotul. Sper că Franziska-i acasă. Bineînțeles că-i acasă. Numai să audă soneria.

Lomeier, administratorul, vine pe coridor în halatul lui albastru-cenușiu. E foarte cald.

LOMEIER:

Mai sună o dată. Face asta, apăsându-și, cu tot corpul și cu sacoșe cu tot, cotul stâng pe sonerie. Pot cumva să vă ajut?

FATIMA:

O, mulțumesc, mă descurc. Foarte cald astăzi, nu?

LOMEIER:

Cea mai călduroasă zi a anului până acum, au spus la știrile de la ora 19.

FATIMA:

Și – încă nu vi s-a terminat programul, domnule Lomeier?

LOMEIER:

Nu știu – e ceva în neregulă cu presiunea apei la etajele opt, nouă și zece.

FATIMA:

Noroc că nu sunt decât zece etaje.
El nu râde.

LOMEIER:

Da...

FATIMA:

Are un aer absent. Îngrijorat.

LOMEIER:

La dumneavoastră care-i situația, cu apa?

FATIMA:

Da, nu știu – abia acum ajung acasă. Dacă e ceva, vă sun mai târziu.

LOMEIER:

Da, vă rog, așa să faceți. Poate avem o scurgere pe undeva. Ea mai sună o dată, dar nu vine nimeni la ușă. Permiteți.

FATIMA:

El se apleacă și-mi ridică cheia de jos. Mai întâi vrea să mi-o dea, dar pe urmă bagă de seamă că încă mai am amândouă mâinile ocupate, și șovăie.

LOMEIER:

Are atâtea chei pe inel.

FATIMA:

Eu zâmbesc. Ce altceva să fac – el stă și se uită la cheile mele.

LOMEIER:

Atâtea chei...

FATIMA:

Sunteți așa de drăguț? Îi fac loc. Aia cu cămila.

LOMEIER:

Cămila e un breloc nu foarte frumos, uzat, din material plastic.

FATIMA:

El bagă cheia în broască.

LOMEIER:

V-ar deranja cumva, dacă aș verifică, scurt, cum stați cu presiunea la apă? Doar să văd dacă e-n regulă.

FATIMA:

Nu, absolut deloc.

LOMEIER:

În clipa în care vreau să răsucesc cheia în broască, cineva deschide ușa din interior. În fața noastră se află, transpirată și mai mult dezbrăcată, Franziska Dehke, chiriașa principală de la 7 – 32.

Oo.

FRANZISKA:

Uuff – mi s-a părut mie că am auzit ceva. Bună.

LOMEIER:

Bună ziua, doamnă Dehke.

FRANZISKA:

Bună.

LOMEIER:

Poate că e mai bine să mă întorc ceva mai târziu.

FATIMA:

Cum vreți dumneavoastră. Nu m-ai auzit? De trei ori am sunat.

LOMEIER:

Se reazemă de ușă cu pungile-n mână.

FRANZISKA:

Nu știu – eram întinsă pe canapea și mă odihneam.

LOMEIER:

Cheia ei a rămas în ușă. O scot din broască și i-o întind doamnei Mansur.

FATIMA:

El îmi întinde cheia, pe care o prind cu un deget și o presez de sacoșe. Mulțumesc încă o dată, și treceți liniștit mai târziu să vedeți ce-i cu apa care a dispărut.

LOMEIER:

Da, într-adevăr cred că o să mă întorc. Până atunci, însă, o seară frumoasă.

FATIMA:

Cu sacoșele deja în holul apartamentului.

Mulțumesc! Ușa se-nchide. Nu mai pot să țin cheile și ele îmi cad pe jos.

LOMEIER:

Ușa s-a închis. Se aude, ca și când cheile i-ar fi căzut iar pe jos.

FATIMA:

Sacoșele le duc în bucătărie.

LOMEIER:

Franziska Dehke stă scris sub un plastic îngălbenit lângă sonerie. Scris de mână. Nimeni nu s-a ocupat încă de asta. Și când te gândești că sunt deja câțiva ani de când locuiește aici.

FATIMA:

De ce nu deschizi ușa?

FRANZISKA:

Păi am deschis-o.

FATIMA:

Da, da' când?

Franziska fuge înapoi în sufragerie.

FRANZISKA:

Cred că adormisem. Pe canapea. E atât de cald.

FATIMA:

Păi închide transperanturile.

FRANZISKA:

N-are nici un rost. Mă duc să-mi fac un duș.

FATIMA:

Bine – vezi că la opt, nouă și zece nu curge apa.

FRANZISKA:

Da?

FATIMA:

De-aia venise Lomeier.

LOMEIER:

Sau poate că trebuia să intru și eu cu ea? Nu cred. Nu prea avea nimic pe ea.

FATIMA:

Întotdeauna face așa.

LOMEIER:

Fața roșie de tot. Părul scurt și blond, learcă de transpirație. În situația asta nu pot să deranjez.

FATIMA:

Vine acasă după munca în laborator, își aruncă lucrurile de pe ea și se întinde pe canapea. Și o ia oboseala. Și pe urmă se duce la duș.

FRANZISKA:

Sunt îngrozitor de obosită. Să-mi fac un duș sau să nu-mi mai fac?

FATIMA:

Fă-ți-l.

FRANZISKA:

Da, poate. Oare ce-am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA:

Stă nehotărâtă în hol și se gândește.

LOMEIER:

Oamenii se întorc acasă de la muncă și vor să gătească. Sau să-și facă un duș. Da, dar dacă n-au apă?

FRANZISKA:

Nu pot să mă hotărăsc. Vrei și tu un pahar?

FATIMA:

Nu, mulțumesc, mai întâi aranjez cumpărăturile.

FRANZISKA:

Mai întâi îți torn o înghițitură.

FATIMA:

Du-te mai întâi la duș.

Ea se întoarce pe canapea.

FRANZISKA:

Știu și eu.

FATIMA:

Hai, dă-i drumul.

FRANZISKA:

Da, poate.

KALIL:

Acum se face opt jumate. Din clipă-n clipă ar trebui să sune telefonul.

LOMEIER:

Imediat se face opt și jumătate. Stau în fața liftului și mă gândesc dacă să sun la apartamentul 7 – 32.

FATIMA:

Sticla de coniac se află pe măsuta din dreptul canapelei.

FRANZISKA:

Nu mai e mult în sticlă.

FATIMA:

Am adus eu alta.

Ea își toarnă.

LOMEIER:

Nu. Doar nu pot să mă întorc acum.

KALIL:

Imediat are să sune. Stau lângă telefon și aștept. Știu că are să sune. Ca în fiecare seară. O iubesc.

FATIMA:

A rămas în cadrul ușii cu paharul de coniac în mână și nu știe încotro s-o apuce.

LOMEIER:

Mai bine mai sun o dată mai târziu și urc pe urmă ca să văd ce se-ntâmplă.

FRANZISKA:

Cred totuși că-mi fac un duș.

KALIL:

În fiecare seară mă sună. Întotdeauna înainte să apună soarele.

FATIMA:

Ești sigură?

FRANZISKA:

Da, așa cred.

KALIL:

Mă uit pe fereastră și aștept să mă sune.

LOMEIER:

Vine liftul. Prea încet. Privirea mea o ia pe coridor înapoi, străbate pereții, în sus și-n jos. Aud apă. Peste tot.

FATIMA:

Ea se oprește din drum.

KALIL:

Oare de ce nu sună?

FATIMA:

Și se întoarce din nou spre mine.

FRANZISKA:

Ciudat.

FATIMA:

Ce anume?

FRANZISKA:

Oare ce am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA:

Ai lucrat?

FRANZISKA:

Probabil.

FATIMA:

Așa că – du-te la duș.

FRANZISKA:

Numai că nu-mi aduc aminte de nimic.

FATIMA:

Hai lasă.

FRANZISKA:

Ei da.

LOMEIER:

Ușa liftului se deschide.

FRANZISKA:

Mă duc să-mi fac un duș.

FATIMA:

Du-te liniștită.

KALIL:

Soarele e deja jos de tot la Apus. Telefonul nu sună.

FATIMA:

E timpul să sun.

LOMEIER:

Să intru în lift?

FRANZISKA:

Să intru la duș?

KALIL:

Oare mai sună?

FATIMA:

Te duci o dată la duș?

FRANZISKA:

Da, mă duc totuși.

LOMEIER:

Mă hotărâsc s-o iau pe scări.

FRANZISKA:

Da.

FATIMA:

Ea intră în baie. Eu iau telefonul.

LOMEIER:

Cobor pe scări. Casa scărilor sună ca un cântec.

FATIMA:

Vii?

KALIL:

Da, bineînțeles.

FATIMA:

Dar mai așteaptă puțin.

KALIL:

Lasă că știu eu.

FATIMA:

Până se-ntunecă.

KALIL:

Știu. La revedere.

FATIMA:

La revedere.

LOMEIER:

Etajul șase.

KARPATI:

Se înserează. Mă uit pe fereastră la fațada blocului C de vizavi. Ceva mă orbește, o rază de lumină îmi cade în ochi. Geamul mat de la fereastră de la baie a unui apartament de la etajul șapte din clădirea de vizavi e deschis la refuz. În oglinda dulăpiorului de deasupra chiuvetei se oglindește soarele înserării aflat jos de tot la Apus. Pot să recunosc până și periutele de dinți din paharul de lângă robinet. O femeie blondă tunsă scurt intră în baie.

FATIMA:

Acum e în baie. Așa e în fiecare seară, înainte de asfințit – ea vine acasă. Se dezbracă, e cuprinsă de oboseală. Dintr-o dată nu mai e în stare să-și aducă aminte de ziua care a trecut.

FRANZISKA:

Sunt în baie. Lângă mine chiuveta cu periutele de dinți în paharul de plastic.

KARPATI:

Are pe ea doar lenjeria de corp. Se dezbracă, se întoarce și urcă în cadă. Dă drumul la apă și începe să se dușeze.

FATIMA:

Își face duș.

LOMEIER:

Etajul cinci. Aud apă.

KALIL:

A sunat. În curând se întunecă și pot să mă duc la ea.

FRANZISKA:

Apa îmi curge răcoroasă pe spate în jos.

KARPATI:

Ăia au apă, ciudat. La noi în blocul B sunt ore întregi de când nu mai curge. O fi vreo țeavă spartă dincolo de bifurcarea conductei . E un lucru neobișnuit, mai ales în anotimpul ăsta.

FATIMA:

În fiecare seară își face duș, după ce se-ntoarce acasă. Îi place să stea mult sub duș, mult de tot.

KARPATI:

Șade în cadă și se dușează. Se uită în gol. Că fereastra e deschisă, nu pare nici măcar să observe. Își face duș, îi văd numai capul și uneori brațul drept.

LOMEIER:

Etajul patru.

FRANZISKA:

Sunt așezată în cadă și privesc în gol. Oare ce am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA:

Aud cum curge apa în baie.

KARPATI:

Rămân la fereastră, dar nu din cauza femeii care se spală. Ceva e ciudat. Un zgomot.

FRANZISKA:

Iar fereastra-i deschisă.

FATIMA:

Se întoarce acasă de la serviciu, lucrează într-un laborator, intră pe ușă, și din clipa asta cu fiecare secundă ziua care a trecut se îndepărtează tot mai mult, până când, atunci când soarele apune, nu mai e în stare să-și aducă aminte nici măcar cum o cheamă.

KARPATI:

Aud apă.

KALIL:

Îmi bag cheile în buzunar și-mi iau casca.

KARPATI:

E cu puțință? Oare vine de afară? Deschid fereastra.

LOMEIER:

Etajul trei.

FRANZISKA:

În clădirea de vizavi, în aripa umbrită a blocului B, la etajul șapte se deschide o fereastră.

KARPATI:

Nu vine de afară.

FRANZISKA:

Un bărbat se apleacă în afară, ca și când ar căuta ceva.

KARPATI:

Sună ca un cântec.

FRANZISKA:

Ce-o fi căutând tipul?

KARPATI:

Nici înăuntru nu e – apa.

FRANZISKA:

Oare mă vede? Nu cred.

KALIL:

Pornesc scuterul.

FRANZISKA:

Ce Dumnezeu am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA:

Așa se întâmplă de când stăm aici. De patru ani locuim aici împreună. Când soarele apune, adoarme de-a binelea, în fiecare noapte, pe canapea. Atunci vine prietenul meu Kalil, pe care ea nu-l cunoaște, de care nu are habar, fiindcă ea doarme deja de fiecare dată când vine el.

LOMEIER:

Etajul doi.

KALIL:

Sunt doi ani de când o cunosc. E singura femeie din viața mea. Niciodată n-aș putea s-o înșel. Niciodată.

FRANZISKA:

El închide fereastra la loc. În geam se oglindește cerul întunecat al serii. Nu cred că poate să mă vadă.

KARPATI:

Ea închide apa. Se ridică. Se șterge.

FATIMA:

Nu i-am povestit niciodată de el.

FRANZISKA:

Mă șterg, mă înfășor într-un prosop și ies din baie.

FATIMA:

Dar de ce n-am făcut-o?

KARPATI:

Ea iese din baie.

FATIMA:

Habar n-am.

KALIL:

Întotdeauna-i așa. Trebuie să aștept până când apune soarele, apoi pot să mă duc la ea. Încalec pe scuter și mă duc la ea. Intru în micul apartament. Ea mă așteaptă la ușă. Pe canapea e întinsă colocatara ei care doarme. Nu se trezește niciodată. Ea nu mă cunoaște deloc, nu m-a văzut niciodată. Nu știe nimic despre mine.

LOMEIER:

Etajul întâi.

FATIMA:

Ei, a fost bine?

FRANZISKA:

Mmhmm.

FATIMA:

Vrei să te-ntinzi pe canapea?

FRANZISKA:

Imediat apune soarele.

FATIMA:

Încă o înghițitură de coniac?

FRANZISKA:

Ah.

FATIMA:

Cască. Cum a fost azi?

FRANZISKA:

Azi?

FATIMA:

Da.

FRANZISKA:

Unde?

FATIMA:

La serviciu?

KARPATI:

Acum soarele s-a dus. Dar eu încă mai am sunetul ăsta în urechi – sunetul apei, ca și când încă aș mai auzi-o cum se dușează.

FRANZISKA:

Care serviciu? Despre ce vorbești?

FATIMA:

Ochii i se închid.

LOMEIER:

Parterul. Jos.

KALIL:

În fața mea pe stradă conul de lumină de la farul scuterului. E cald. Văd deja blocurile în depărtare. În curând am ajuns.

LOMEIER:

Din pură curiozitate apăs pe butonul de lângă ușa liftului de la parter.

KARPATI:

Cântecul mă trage afară din casă, mă atrage la tine, în blocul C, la etajul șapte.

LOMEIER:

Știam eu. Apăs pe butonul liftului și nu se întâmplă nimic. Liftul rămâne la etajul șapte și nu se mai urnește din loc. S-a stricat. Definitiv.

FATIMA:

Dormi?

FRANZISKA:

Mmhmm?

FATIMA:

Dormeau deja?

FRANZISKA:

Ce?

FATIMA:

Dacă dormi?

FRANZISKA:

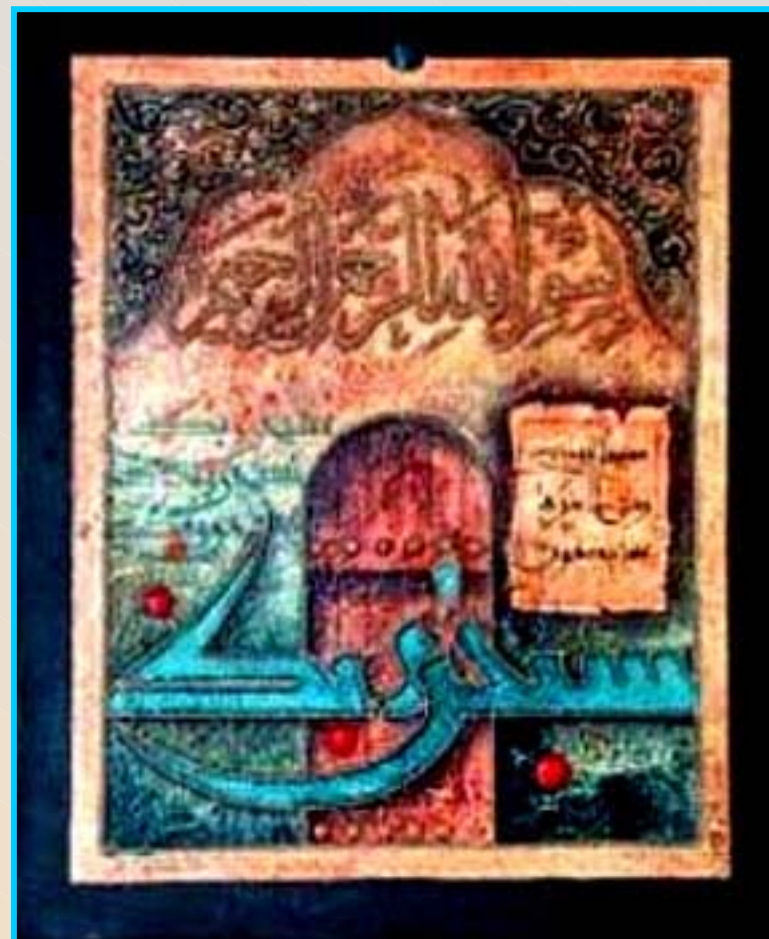
Lasă-mă.

KARPATI:

Afară din casă – trebuie să mă duc la ea.

FATIMA:

Are să se mai trezească abia în zori, are să fie foarte trează atunci, are să pună de-o cafea arabică, are să mă trezească, Bună dimineața, Fatima, prințesa mea orientală, trebuie să plec imediat la serviciu, dar ia spune-mi, aseară trebuie că am adormit iar pe canapea, de ce nu m-ai trezit? Mă întreb, ce-ar fi dacă s-ar trezi o dată, noaptea.

KARPATI:

Fug pe coridor în jos până la lift. Trebuie să-i vorbesc.

FATIMA:

Dacă cineva ar reuși s-o trezească.

KARPATI:

Liftul e deja sus. Trebuie să-i povestesc despre cântec. Deschid ușa de metal cu fereștriuca aia mică, intru în lift, apăs pe P. Ușa interioară a cabinei se închide huruind și încep să cobor.

FATIMA:

Poate că ar trebui să vină cineva s-o trezească cu un sărut.

KARPATI:

Șase, cinci. Îmi răsună în urechi, de parcă m-aș afla într-o baie turcească. Patru, trei.

KALIL:

Blocurile se apropie din ce în ce mai mult. În spatele perdelelor în nenumăratele apartamente arde lumina. Acolo sus locuiește Fatima.

KARPATI:

Doi, unu.

LOMEIER:

Merg de-a lungul coridorului de la subsol spre locuința mea. La ușa de la intrare îmi vine în minte vocea fostei mele soții.

KARPATI:

Parter. Ies din lift și traversez gazonul dintre blocuri. S-a întunecat. În apartamente ard luminile. Ușile balcoanelor sunt deschise.

LOMEIER:

Îmi vine în minte felul în care vorbea.

KARPATI:

Stau în fața intrării în blocul C și mă uit în sus până la etajul șapte.

FATIMA:

Dacă ar veni cineva și ar săruta-o, poate că s-ar termina cu nopțile astea, nopțile în care doarme pe canapea, în timp ce eu stau alături și mă uit la televizor sau sunt cu Kalil.

KARPATI:

Ușa blocului e deschisă.

LOMEIER:

Cât timp e de când nu m-am mai gândit la asta.

KARPATI:

Iau liftul sau o iau pe scări? În pereți foșnește apa, o aud. Mă iau după zgomot – o iau pe scări în sus.

KALIL:

Aproape c-am ajuns.

FATIMA:

Aud scuterul lui Kalil în fața blocului.

LOMEIER:

De unde vine chestia asta așa, deodată?

KARPATI:

Etajul întâi.

KALIL:

Știu că-mi aude deja scuterul.

FATIMA:

El trebuie să fie.

LOMEIER:

Numai să nu mă mai gândesc la asta.

KALIL:

Mai ambalez o dată în gol, înainte să opresc motorul în fața blocului. Casca o încui ca de fiecare dată de portbagaj.

LOMEIER:

Să nu mă gândesc la asta.

KALIL:

Stau în fața blocului și mă uit în sus până la etajul șapte. Acolo sus locuiește ea.

FATIMA:

Acum imediat are să vină cu liftul.

KALIL:

Ușa blocului e deschisă.

KARPATI:

Etajul doi.

KALIL:

Să iau liftul sau s-o iau pe scări? Stau în fața ușii verde închis de la lift și sunt nehotărât.

LOMEIER:

O văd cum stă în fața mea și-mi vorbește.

KALIL:

Apăs pe butonul liftului. Nu se întâmplă nimic. Apăs încă o dată. Acum.

FATIMA:

Imediat.

KALIL:

Liftul începe să coboare. Sună ciudat.

KARPATI:

Etajul trei.

FATIMA:

Franziska doarme.

LOMEIER:

Uită și gata.

KALIL:

Uite-l că vine. Ușa de siguranță din interior se deschide. Deschid ușa metalică cu mica fereastră și mă sui în lift. Apăs pe șapte. Poate să ducă până la 400 de kilograme sau cinci persoane. Construit în anul 1972, Lübbes und Peters.

LOMEIER:

Uită pur și simplu.

KALIL:

Ușa de siguranță se închide huruind. Liftul începe să urce. Etajul întâi.

FATIMA:

Mai bine să mă duc la ușă.

KALIL:

Etajul doi. Motorul liftului sună ciudat. Etajul trei.

KARPATI:

Etajul patru.

KALIL:

Etajul patru. Nu poate fi adevărat. Cu puțin înainte de etajul cinci, liftul se blochează. S-a blocat.

LOMEIER:

Nu merge.

FATIMA:

Unde întârzie?

KALIL:

Liftul stă. Nu se poate. Nimic nu mai merge. Nici măcar butonul de alarmă.

LOMEIER:

Acuma-mi dau seama. Ar trebui să pun un anunț pe ușa liftului: Liftul defect. Ca nu cumva să se mire careva sau să trebuiască să aștepte cine știe câte ore în lift.

KALIL:

Îmi pierd mințile. Alo?

LOMEIER:

Măcar scoate-ți halatul când ești acasă, ar fi spus ea.

KARPATI:

Etajul cinci. Am emoții.

KALIL:

Mă aude cineva?

LOMEIER:

Și să-l sun pe mecanicul de la Lübbes und Peters.

FATIMA:

Sunt sigură că era scuterul lui. Ia să dau o fugă pe balconul de la bucătărie să mă uit jos. Da, e acolo – casca și-a încuiat-o ca-ntotdeauna de portbagaj. Dar unde-i Kalil?

KALIL:

Alo?

LOMEIER:

Dar nu-l mai sun azi. Cât timp liftul e blocat la etajul șapte, n-are ce să se-ntâmpie.

FATIMA:

Ies din apartament, las ușa de la intrare deschisă și dau fuga pe scări în jos. Kalil? Nu se poate să...

KARPATI:

Etajul șase.

FATIMA:

Liftul nu se mișcă. Înseamnă că a luat-o pe scări. Cobor să-l întâmpin.

KALIL:

Alo? Nu mă aude nimeni.

FATIMA:

Aud pași pe scări. El trebuie să fie.

KARPATI:

Vine cineva de sus.

FATIMA:

Nu, nu e el, e altcineva.

KARPATI:

O femeie care arată a arăboaică trece pe lângă mine grăbită cu privirea nervoasă și coboară scara.

FATIMA:

Nu l-am mai văzut până acum.

LOMEIER:

Știi bine că nu-mi place halatul.

FATIMA:

Etajul șase.

KALIL:

Dacă mi-a auzit scuterul Fatima o să se mire unde întârzii și are să mă caute. Alo?

KARPATI:

Etajul șapte. Am ajuns sus. Apartamentul femeii de la duș trebuie să fie la capătul culoarului. Habar n-am ce trebuie să spun când are să deschidă ușa.

LOMEIER:

Pauză. Nu mi-a plăcut niciodată.

KALIL:

Fatima?

FATIMA:

Etajul cinci.

LOMEIER:

O să mai dau o fugă până sus să mă uit. Dau o fugă până sus și întreb scurt la doamna Dehke dacă pot să-i verific instalația.

KARPATI:

Merg de-a lungul coridorului. Urechile îmi vuiesc.

KALIL:

Ce se-ntâmplă dacă nu mă găsește nimeni?

FATIMA:

Etajul patru. Cobor scările în fugă. Kalil?

LOMEIER:

Mai bine acum decât mai târziu.

KARPATI:

Ușa apartamentului e deschisă.

LOMEIER:

Sau poate că tot mai târziu e mai bine – că nu avea mai nimic pe ea.

KALIL:

Nu mă aude nimeni?

FATIMA:

Etajul trei.

KARPATI:

Ușa apartamentului e deschisă.

FATIMA:

Kalil? Unde ești?

KARPATI:

Alo?

KALIL:

Alo?

FATIMA:

Alo? Etajul doi.

LOMEIER:

Mai bine mai dau o fugă până sus ceva mai încolo.

KARPATI:

E cineva aici? Intru în apartament.

LOMEIER:

Sau nu?

KALIL:

Apăs iar și iar pe toate butoanele liftului. Fără nici un rost.

FATIMA:

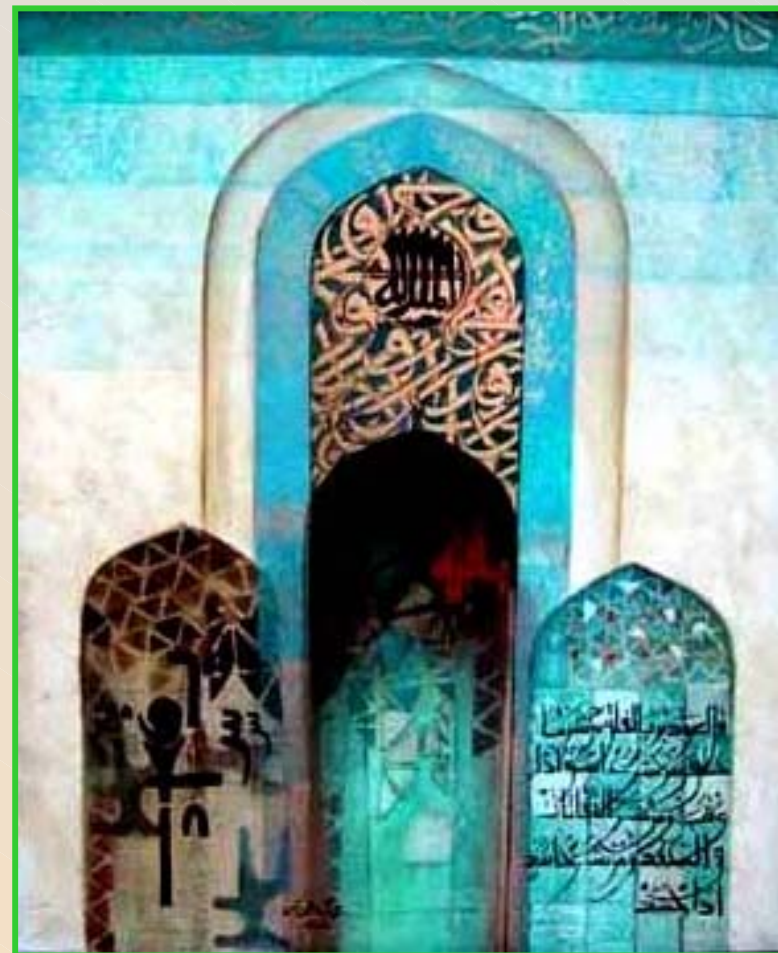
Etajul întâi.

KARPATI:

Îmi bate inima.

FATIMA:

Nu mai am suflu. Parter. Îmi aduc aminte că am lăsat ușa deschisă sus.

KARPATI:

Ea e. E întinsă pe canapea și doarme. E minunat de frumoasă. Doarme adânc. În urechile mele foșnet de apă, în capul meu cântecul care se aude din ce în ce mai clar.

KALIL:

Nici o speranță.

FATIMA:

Nici urmă de Kalil. Nu se poate. Ies în fața blocului. Uite scuterul lui – deodată se ridică o adiere scurtă și caldă de vânt. În spatele meu ușa blocului se închide. Și eu n-am cheile la mine.

LOMEIER:

Acum mă duc până sus.

FATIMA:

Ușa blocului e încuiată.

KARPATI:

Ce caut eu aici? Stau aici într-o locuință străină lângă o femeie care doarme și care nu are mai nimic pe ea.

FATIMA:

N-are nici un rost să sun la Franziska – oricum, aia nu se trezește.

KALIL:

E așa o zăpușeală aici.

FATIMA:

Nimeni nu vine și nimeni nu pleacă.

LOMEIER:

Acum a avut destul timp să se îmbrace. Merg pe coridorul de la subsol.

KARPATI:

Îngenunchez lângă femeia adormită. Lângă umerii ei luminoși. Pe măsuta din fața canapelei se află o sticlă de coniac aproape goală.

LOMEIER:

S-a stins lumina.

FATIMA:

În casa scărilor lumina s-a stins. Nu vine nimeni cu cheia de la intrare. Deasupra mea, balcoanele a zece etaje și cerul fără nori al nopții.

KALIL:

Trebuie să ies de aici.

KARPATI:

Iau o înghițitură.

LOMEIER:

Merg mai departe prin întuneric până la scară.

FATIMA:

În fața mea o baterie întreagă de sonerii. Unul lângă altul șiruri verticale pline de nume. Ritzkowsky, Ansorg, Richter, Sadici, Tompson, Körte, Baethge, Behrends, Schlösser, Rieling, Dacanalıs.

KARPATI:

Îi ating părul scurt și blond. Iertare, eu...

FATIMA:

Hinrichs, Bartels, Düwel, Sander, Awram, Fischer, Eckstein, Viani și așa mai departe. De unde să-ncep. În casa scărilor lumina se aprinde din nou. Poate vine cineva.

LOMEIER:

Apa se pierde la etajul șapte – și de când s-a dus soarele, foșnește în pereți și mai tare ca înainte.

KARPATI:

Mai înainte, când ai intrat în baie ca să-ți faci duș, eu eram la fereastra de vizavi și te-am văzut.

LOMEIER:

Parter.

KARPATI:

Înțelegi – eu locuiesc în blocul de vizavi, și te-am văzut când ai intrat în baie. Fereastra cu geam mat era deschisă. Soarele se oglindea în micul dulap de deasupra chiuvetei cu periuțele de dinți.

LOMEIER:

La parter atâră plăcuța pe ușa metalică a liftului. Liftul defect.

KALIL:

Stau jos pe podeaua liftului și mă uit fix la ușile de siguranță, închise.

FATIMA:

Ăsta-i Lomeier – hei!

KARPATI:

Te-am văzut – ai deschis robinetele. Și erai atât de, atât de...

FATIMA:

Hei!

KARPATI:

Erai atât de – oare cum aș putea să descriu.

LOMEIER:

Șapte etaje pe jos.

KALIL:

Poate se întâmplă ceva dacă forțez ușa de siguranță.

FATIMA:

Nu mă vede!

KARPATI:

Fereastra cu geam mat era deschisă și soarele se vedea în oglindă.

FATIMA:

Dispare în casa scărilor – s-a dus.

KALIL:

Poate că așa pot fi auzit mai bine.

KARPATI:

Și atunci am vrut să te sărut – dar în clipa aia nu știam încă.

FATIMA:

N-o să audă, dar am să încerc totuși. Apăs pe propria noastră sonerie: Dehke – Mansur.
Sună.

KARPATI:

Sună.

LOMEIER:

Etajul întâi.

KARPATI:

A sunat, dar ea nu se trezește.

FATIMA:

Doarme mai departe.

KARPATI:

Doarme mai departe. Sună lung.

FATIMA:

E clar.

KARPATI:

Precis e cineva jos la ușa de la intrare, fiindcă ușa apartamentului e în continuare deschisă.

LOMEIER:

Etajul doi.

KALIL:

Încerc să-mi bag degetele în crăpătura îngustă din ușa de siguranță.

FATIMA:

Parcurg întreg șirul de sus în jos. Sub noi, la etajul șase, stă Katja Hartinger, care în fiecare vineri seara își spală rufele în pivniță. De aia o și cunosc. În fiecare vineri la ora asta e-n pivniță. Astăzi e vineri.

KALIL:

Dar ușa nu cedează nici un centimetru. Nici măcar un centimetru.

LOMEIER:

Tu n-ai priceput nimic, absolut nimic -, cum de-mi trece acum prin cap chestia asta?

KARPATI:

Femeia care doarme pe canapea arată ca și când ar fi o ființă necomplicată, optimistă, curioasă.

FATIMA:

Katja nu deschide. În continuare am să încerc la familia Hinrichs la cinci. Dar bărbatul lucrează noaptea, iar femeia nu deschide ușa când nu e el acasă.

KALIL:

Mă proptesc cu spatele în peretele lateral lângă butoane și încerc să forțez ușile interioare cu picioarele.

LOMEIER:

Etajul trei.

KALIL:

Am alunecat.

KARPATI:

Ca și când ar putea să fie frumos să fii împreună cu ea, duminica dimineața, la început, când explorăm în oraș cafenele străine.

KALIL:

Încă o dată.

FATIMA:

Marion Richter de la patru își petrece în mod normal serile de vineri cum e și asta de azi cu prietenul ei Andi în fața televizorului. Asta trebuie să fie acasă.

KARPATI:

Și în fața noastră stau ceștile cu café latte sau latte macchiato.

KALIL:

Ușa începe să cedeze.

FATIMA:

Sau fac mâncare și apoi se bagă împreună în cadă.

KALIL:

Dar nu cine știe ce.

FATIMA:

Ei hai – Încep să stau de vorbă cu interfonul, cu toate că încă nu-mi răspunde nimeni. Alo? Alo?

KALIL:

Încă o dată.

FATIMA:

Ia să mai sun o dată.

Deschide o dată.

KALIL:

Să mai încerc odată.

Deschide-te.

LOMEIER:

Etajul patru.

FRANZISKA:

Mama mea în bucătărie. Lumină electrică. Toamnă târzie. Culoarea pereților în casa scărilor. Locuința părinților mei, când eram mică. Totul e deosebit.

KALIL:

Lovesc cât pot de tare cu piciorul. Ceva se sparge. Nu contează. Ușa de siguranță cedează.

FATIMA:

Marion nu deschide. Nu-i acasă, și nici prietenul ei nu e. Sau sunt într-adevăr în cadă.

KARPATI:

Dimineața târziu umblăm împreună pe străzi. Ne oprim în mijlocul unui pod mic și ne uităm împreună în râu. Ce vară.

KALIL:

Ușa de siguranță e deschisă. Spre propria mea surpriză nu mă trezesc însă față-n față cu peretele gol al puțului liftului. Stau în fața ușii metalice de la etajul cinci. Prin fereastra micuță din ușă pot să văd holul. Dar ușa nu se deschide. Un mecanism o ține încuiată.

FRANZISKA:

În stânga camera copiilor, în dreapta bucătăria, baia, drept înaintea se ajunge în sufragerie, în spate se află dormitorul părinților mei. Am patru sau cinci ani.

LOMEIER:

Nimic – cum spunea ea asta.

FATIMA:

Eticheta soneriei de la etajul trei e goală, deși precis că și acolo locuiesc oameni.

KALIL:

Prin fereastră nu pot să văd scara, dar se aude ca și când cineva ar veni de jos.

LOMEIER:

Etajul cinci.

FATIMA:

Pot chiar să aud de aici soneria de la etajul trei. Probabil că ușa de la balcon e deschisă. Da? Întreabă o voce prin interfon, o femeie. Voci în fundal, muzică, poate o petrecere. Alo, bună seara, scuzați deranjul, am rămas încuiată pe dinafară și...

KALIL:

Alo?

LOMEIER:

Sau: Totuși n-ai crezut asta cu adevărat.

FRANZISKA:

Dacă mă ridic pe vârfurile degetelor de la picioare, pot să mă uit pe deasupra balustradei de la balconul bucătăriei. Printre blocuri circulă mașini, umblă oameni.

KALIL:

Nu mă aude nimeni.

FATIMA:

Vocea de femeie îmi vorbește într-o limbă străină. Alo? Eu. Tros. A pus la loc în furcă receptorul de la interfon. Mai sun o dată. Sună.

Aștept.

KARPATI:

Totul are să fie nou și altfel. Deosebit.

FATIMA:

Alo? Întreabă un bărbat la interfon.

KALIL:

Alo?

FATIMA:

Alo? Am rămas încuiată pe dinafară, și acum aș vrea să – din nou voci, muzică, pe urmă nimic.

LOMEIER:

Etajul șase. Nu mai pot.

KALIL:

Nimic.

KARPATI:

Sub pleoape, ochii ei se mișcă încoace și-ncolo. Visează.

FRANZISKA:

Am șase ani. Părinții mei au un birou de asigurări. Eu sunt un copil fericit. La toamnă o să merg la școală, și totul miroase a iarbă.

În vara asta plecăm în vacanță. Suntem în Turcia. Pe plajă. Mama mă unge pe spate. Nisipul e atât de fierbinte, că te arde la tălpi. Așa ceva n-am mai trăit.

KARPATI:

Urmăresc liniile verticale ale buzelor ei.

FATIMA:

Bărbatul de la etajul doi nu mai trăiește acolo, cu toate că numele lui a rămas lângă sonerie. Cică ar fi murit, și fiica lui l-ar fi găsit așa. Habar n-am.

KALIL:

Cu o șurubelniță, aș putea să demontez mecanismul – sau cu un pix. Iar un pix am la mine în buzunar.

FRANZISKA:

Pe drumul de întoarcere ne oprim în Istanbul, ne ducem pe la moscheile care de departe arată ca niște broaște țestoase, ne ducem la bazar. În bazarul acoperit în care, cum îmi povestește tata, există tot ce ți-ai putea dori. Mama spune să o iau de mână, dar eu alerg mult înainte prin gangurile ramificate, mult înainte, și mă uit în sus la tavanul boltit și la pantofii mei.

KARPATI:

Vreau s-o sărut.

FRANZISKA:

În fața prăvăliilor sunt așezați bărbați și beau ceai din niște pahare mici. Părinții mei nu mai sunt în spatele meu, eu nu știu unde se află, i-am pierdut. În fața mea, în mijlocul bazarului, în dreptul unei cafenele sau așa ceva, stă o cămilă uriașă.

LOMEIER:

Sunt sus, la etajul șapte. Foșnește.

KARPATI:

O sărut.

FRANZISKA:

Cineva își așează mâna pe gura mea. Abia dacă mai pot să respir.

KARPATI:

Buzele mele peste ale ei, mâna mea pentru o clipă în părul ei.

KALIL:

Mecanismul cedează, dar nu se deschide.

LOMEIER:

Merg de-a lungul holului spre 7 – 32. Doamna Mansur a spus că aș putea să mai trec o dată.

FRANZISKA:

Și cineva mă duce de acolo. Iarăși văd tavanul boltit. Dar nu-mi mai văd pantofii.

KARPATI:

Dar de ce nu te trezești, când te sărut.

LOMEIER:

Întregul coridor răsună ca un râu.

FATIMA:

La etajul întâi e întuneric, atâta lucru pot să recunosc și eu de aici. Sună.

Bremer, stă scris la sonerie, dar familia Bremer nu-i acasă. Poate la cinematograful. Sau într-altă parte – prea multe posibilități nici nu sunt.

KARPATI:

Hai, sărută-mă și tu.

LOMEIER:

Întregul culoar răsună ca un fluviu.

FRANZISKA:

Zgomotul unei fântâni. Apă. Sună aproape ca cu ciripit de păsări. Râsete îndepărtate.

Este încă dimineață devreme. Fatima, servitoarea mea, îmi pune lângă pat o tavă cu ceai și Ayran. Și cu covrigei cu susan. Nu mai am șase ani. Am doisprezece.

KARPATI:

E ceva ce trage de mine, mă smulge din loc – se opintește cu toată puterea – ce anume e?

LOMEIER:

7 – 32. Sunt aici. Ciudat – ușa apartamentului e deschisă.

KARPATI:

Nu reușesc să-i fac față.

FATIMA:

Cei de la parter se numesc Linhard. Habar n-am cine e.

LOMEIER:

Alo? E cineva aici? Doamnă Dehke?

FATIMA:

Interfonul foșnește. Da? Întreabă o voce de femeie.

LOMEIER:

Nici un răspuns.

KALIL:

În sfârșit, mecanismul cedează și încuietoarea ușii se desface.

FATIMA:

Sunt eu, Fatima Mansur de la etajul șapte, îmi pare foarte rău că vă deranjez, am rămas încuiată afară din greșeală, ați putea cumva să-mi deschideți ușa?

KALIL:

Am ieșit.

LOMEIER:

Intru în apartament. Alo?

FATIMA:

Broasca zumzăie. Sunt din nou înăuntru.

KALIL:

O, Doamne. Mulțumesc.

LOMEIER:

Iată-o întinsă pe canapea. Nu are aproape nimic pe ea, e doar înfășurată într-un prosop – doarme, și-ncolo nu mai e nimeni aici. Doamnă Dehke? Pe măsuta din fața canapelei e o sticlă de coniac aproape goală. Cum stă ea întinsă aici – o peliculă umedă pe pielea ei. Părul scurt și blond e transpirat, ea respiră repede, poate că visează.

KALIL:

Alerg pe scări în sus spre apartamentul Fatimei – precis că ea m-a și căutat deja.

LOMEIER:

Stau lângă ea, o privesc. Ea doarme.

FATIMA:

Alerg pe scări în sus înapoi spre locuința noastră.

LOMEIER:

Doamnă Dehke? Ea nu se trezește.

FRANZISKA:

Sunt iubita șeicului Al Harad Barhadba, dar șeicul mă iubește tandru ca pe o fiică, sunt neatinsă. De când am fost răpită la Istanbul trăiesc în harem la reședința lui din orașul Kinsh el Sar în deșert. Privesc de la fereastra cu ornamente maure spre portocalii înfloriți din curte, instalația de stropit funcționează. Umezeala urcă spre cerul albastru. E extraordinar. E minunat de frumos.

KALIL:

Etajul șase.

LOMEIER:

Nu știi de ce, dar deodată îngenunchez lângă ea, îi ating umerii goi.

FRANZISKA:

Astăzi e o zi deosebită. Astăzi împlinesc douăzeci de ani, și mai târziu, șeicul pe care aproape că l-aș putea numi tatăl meu, are să mă dezvirgineze. Nu mă mai gândesc niciodată la casa mea de odinioară, la părinții mei, niciodată.

KARPATI:

În capul meu simt înțepătura mirosului de alcool.

LOMEIER:

Și o sărut. Cât e de când nu am mai pus mâna pe o femeie, de când nu am mai atins o femeie, o sărut.

FRANZISKA:

Dar Kafra, prima soție a șeicului, e bolnavă de gelozie pe mine, copila blondă, și ieri noapte în harem m-a blestemat în gura mare.

FATIMA:

Etajul întâi.

FRANZISKA:

Pentru asta, șeicul a pus ca astăzi să i se taie capul.

LOMEIER:

Și ea doarme mai departe. Nu se întâmplă nimic. Eu mă ridic, încă mai simt buzele mele pe buzele ei. Ce vrei, vreau eu să strig la ea, ce faci tu cu mine aici.

KALIL:

Etajul șapte. Alerg de-a lungul coridorului spre apartamentul Fatimei, numărul 7 – 32.

LOMEIER:

Foșnește atât de tare. De ce nu te trezești? Dormi numai, dormi pur și simplu mai departe pe canapeaua ta în apartamentul tău de trei camere de la etajul șapte, n-am vrut să te sărut, s-a întâmplat, vreau să plec de aici, afară din apartamentul 7 – 32, pornesc împiedicându-mă spre ușa apartamentului, care e încă deschisă.

KALIL:

Ușa apartamentului e deschisă, ciudat.

LOMEIER:

Pășesc peste pragul ușii și mă trezesc în lumina orbitoare. Un vânt fierbinte mă învăluie și în ochii mei arde nisipul.

KARPATI:

Cineva țipă. Unde mă aflu?

FATIMA:

Etajul doi.

KALIL:

Intru în apartament. Fatima? Nu răspunde nimeni. Alo? Închid ușa în urma mea. Fatima?

FRANZISKA:

Dar, chiar și lipsit de trup, capul ei îngrozitor mai strigă o dată spre mine: Fii blestemată. Să te dizolvi, să te pierzi, de nimic n-ai să mai poți să-ți aduci aminte din ceea ce ai fost odată. Nefericirea s-o aduci asupra fiecăruia care îți sărută buzele, și niciodată să nu mai vezi luna, până când într-o noapte ai să ajungi să fii ceea ce ești în realitate.

KARPATI:

Jur împrejurul meu e sticlă. Stau într-un lichid. Miroase a alcool. Stau în coniac.

KALIL:

Trec în fugă prin holul apartamentului. Pe jos zace legătura de chei cu cămilă a Fatimei.

LOMEIER:

Jur împrejurul meu e nisip, până la orizont.

FRANZISKA:

Faceți ceva, strigă șeicul; faceți o dată ceva, strigă femeile.

KARPATI:

Mă aflu într-o sticlă. Mă aflu într-o sticlă de coniac pe măsuta de lângă canapea, e sticla din care tocmai am băut.

LOMEIER:

Sus de tot deasupra mea stă soarele.

KARPATI:

Prin sticlă văd totul deformat, mărit, femeia care doarme pe canapea, cea pe care tocmai am sărutat-o. Încă mai visează. Ochii încă i se mai mișcă înapoi și-ncolo pe sub pleoape.

FRANZISKA:

Acum abia cum securea călăului desparte capul tăiat în două jumătăți pe verticală. Tăcere.

KALIL:

Alo? E ceva aici?

FATIMA:

Etajul trei.

KALIL:

Pe canapea în sufragerie e întinsă – ca întotdeauna, când vin – Franziska, colocatară Fatimei, și doarme.

KARPATI:

Sunt minuscul. Pantofii mei lungi de un centimetru sunt learcă de coniac. Deasupra mea, gâtul sticlei pe care am uitat să-l astup la loc, inaccesibil de sus. În deschizătura sticlei se prinde cu un sunet jos un curent de aer. Alo?

LOMEIER:

Mă găsesc într-un deșert. Este atât de lumină, că abia de pot să țin ochii deschiși. Mă uit în jos la mine – încolo nu m-am schimbat – sandalele, halatul cenușiu, toate la fel ca-ntotdeauna. Arșița e atât de uscată, că nici un strop de sudoare nu-mi apare pe frunte.

KALIL:

Nu are aproape nimic pe ea.

FRANZISKA:

Ce coșmar.

KALIL:

E frumoasă.

KARPATI:

Un bărbat a intrat în cameră. El stă lângă canapea.

FRANZISKA:

Unde mă aflu?

KALIL:

Ea se trezește – bună.

FATIMA:

Etajul patru.

FRANZISKA:

Stau întinsă pe o canapea într-o cameră. Lângă mine o măsuță. Pe ea se află o sticlă de coniac aproape goală. Nu am aproape nimic pe mine, sunt înfășurată numai într-un prosop. Unde mă aflu aici?

Un bărbat străin stă lângă mine și mă privește. Cum am ajuns aici?

KALIL:

Bună – pare derutată. Poate că a visat.

KARPATI:

Cum de-am ajuns în sticla asta.

FRANZISKA:

Privirea mea gonește prin cameră – în locul ferestrelor maure cu ornamente o fereastră cu calorifer și perdea. Afară e noapte. În față un televizor, așezat pe mocheta de culoarea nisipului. Gravuri și postere pe pereți, alături polițe ieftine cu fotografii de oameni, pe care nu i-am văzut niciodată în viață.

KALIL:

E totu-n regulă?

KARPATI:

Și cum mai ies eu vreodată de aici? Ajutor!

LOMEIER:

Doar nu ai de gând, cu toată seriozitatea, să umbli toată ziua în halatul ăsta, sau ai?

KARPATI:

Femeia s-a trezit, dar nu mă aude. Lângă ea stă, uriaș, bărbatul.

Alo? Chiar nu mă vedeți? Sunt aici!

FATIMA:

Etajul cinci.

LOMEIER:

De ce nu?

FRANZISKA:

Nu reușesc să scot nici un cuvânt.

LOMEIER:

Fiindcă obiectul arată ridicol. Ești ridicol.

KALIL:

Ea nu vorbește. Eu sunt Kalil – prietenul Fatimei. Ușa apartamentului era deschisă. Se întâmplă cumva să știi unde s-a dus Fatima? Tocmai am rămas blocat în lift – la etajul cinci – dar am reușit să ies. Deocamdată ar fi mai bine să nu-l folosești.

FRANZISKA:

El zâmbește. Și spune ceva despre un lift.

KARPATI:

Ea se ridică, are grijă ca prosopul să o acopere, și se duce la fereastră. Alo?! Chiar nu m-auziți?

KALIL:

Ea se ridică și se duce la fereastră.

FRANZISKA:

Stau în fața unei ferestre de bloc, la etajul șapte sau poate opt.

KARPATI:

Ea privește afară.

FRANZISKA:

Într-o casă ca asta am crescut eu.

Într-o casă ca asta mi-am petrecut primii ani ai copilăriei. O Doamne. Deasupra așezării de blocuri stă luna, și mi se pare că sunt ani de când n-am mai văzut-o.

KALIL:

E ciudată.

FATIMA:

Etajul șase.

KARPATI:

Un sunet gol în gâtul sticlei.

FRANZISKA:

E ca și când m-aș dizolva.

LOMEIER:

Peste coama ascuțită a dunelor, urlând, umblă vântul.

FRANZISKA:

Am nevoie de ajutor.

LOMEIER:

Ești caraghios. Și mă faci și pe mine să par caraghioasă.

KALIL:

Deodată mi se aruncă în brațe.

KARPATI:

Ea aleargă la el.

FRANZISKA:

Te rog – salvează-mă. Sunt pe cale să mă dizolv. Țsta e blestemul soției șeicului – scoate-mă de aici.

LOMEIER:

Astea-s amintiri care te fac să strângi pumnii.

KALIL:

Ce?

FRANZISKA:

Nu te cunosc, dar nu fugi. Ajută-mă, du-mă înapoi în orașul Kinsh el Sar în deșert. Șeicul Al Harad Barhadba are să te răsplătească din plin, nu mă lăsa singură în coșmarul ăsta.

LOMEIER:

Și când te gândești cât de mândru fusesem să-i arăt totul: instalația de încălzire și instalația de ventilație, incineratorul de gunoi și motoarele liftului.

KARPATI:

Ea se agață de el.

KALIL:

Termină!

KARPATI:

Și nu-i mai dă drumul.

FRANZISKA:

Nu, te rog.

KARPATI:

Prosopul îi alunecă de la subsuori.

KALIL:

Lasă-mă.

KARPATI:

E goală.

FATIMA:

Etajul șapte. Am ajuns sus.

FRANZISKA:

Rămâi aici.

KALIL:

Ce ai?

E goală și se ține strâns de mine.

FATIMA:

Merg de-a lungul coridorului spre apartamentul nostru.

KALIL:

Vreau să mă smulg din strânsoare.

KARPATI:

El vrea să se smulgă din strânsoare.

FRANZISKA:

Nu pleca.

KALIL:

Termină.

FRANZISKA:

Te rog.

LOMEIER:

Sau aveai cumva de gând să-ți petreci toată viața așa? Eu nu.

FATIMA:

Ușa apartamentului e închisă. Dar eu o lăsasem deschisă.

KARPATI:

Preț de o clipă, ea își apasă buzele peste ale lui.

KALIL:

M-a sărutat – nu știu cum de s-a putut întâmpla una ca asta.

FATIMA:

Cum se face că ușa este încuiată acum? Apăs pe sonerie.

Sună.

KARPATI:

Sună.

KALIL:

Sună.

FRANZISKA:

Sună ceva.

KALIL:

Încerc să ajung la ușă.

FRANZISKA:

Nu fugi.

FATIMA:

Nu se întâmplă nimic. Dar aud glasuri în apartament.

KALIL:

Dă-mi drumul!

FRANZISKA:

Nu!

KARPATI:

El se smulge. Aleargă la ușă, ea în spatele lui – nu mai pot să-i văd.

FATIMA:

Ușa se deschide.

KALIL:

În fața mea se află Fatima. În spatele meu stă Franziska, goală, care continuă să se țină de mine strâns.

LOMEIER:

Pe coama unei dune de nisip în fața mea apare silueta vibrând în arșiță a unui cort de beduini. Pornesc într-acolo. Fiindcă faci totul pe dos, spusese ea.

FATIMA:

Franziska.

FRANZISKA:

În fața ușii stă o femeie.

FATIMA:

În fața mea stă Kalil – în spatele lui, Franziska, e goală.

KALIL:

Nu știu ce să spun.

FATIMA:

Porcule.

KALIL:

Nu, nu.

FRANZISKA:

Femeia îmi pare cunoscută.

FATIMA:

Porc ordinar ce ești.

KALIL:

Nu.

FRANZISKA:

Rămâi cu mine, te rog.

FATIMA:

El se holbează la mine cu ochii măriți. Te omor.

KALIL:

Fatima.

LOMEIER:

Fiindcă întotdeauna faci totul pe dos. Picioarele mi se afundă în nisip, cad, mă ridic și alerg mai departe spre cort.

FATIMA:

Un cuțit – am să-l înjunghii. Am nevoie de un cuțit.

KALIL:

Ea trece pe lângă mine în goană.

FRANZISKA:

Femeia trece în goană pe lângă noi.

KARPATI:

O femeie dă buzna înăuntru și dispăre în bucătărie.

LOMEIER:

Duna e atât de abruptă, de-abia pot să înaintez.

KARPATI:

Femeia vine înapoi.

KALIL:

Ea vine înapoi. În mână are un cuțit.

FATIMA:

El o rupe la fugă.

KALIL:

Ea vrea să mă omoare.

FRANZISKA:

El o rupe la fugă.

KALIL:

Ea fuge după mine.

FATIMA:

Franziska vine după mine – în pielea goală.

KALIL:

Eu profit de avansul pe care l-am luat, alerg pe coridor în jos. Ajutor!

FATIMA:

Te omor, dinadins m-ai atras afară din apartament, ca s-o fuți în somn pe colocatara mea!

FRANZISKA:

Eu alerg în urma lor. Femeia strigă.

FATIMA:

Imediat are să ajungă în casa scărilor.

LOMEIER:

Sunt aproape sus. În fața mea, la o distanță de cincisprezece metri, poate, văd cortul.

KALIL:

Ele mă urmăresc. Eu alerg pe scări în jos.

FATIMA:

Stai pe loc.

FRANZISKA:

Ce fel de casă e asta, în care sunt acum?

KARPATI:

Nu mai vine nimeni. Apartamentul e gol. Sunt singur.

LOMEIER:

Alo? E cineva aici? Vântul șuieră. Urlă. Foșnește, se încurcă în cort.

KALIL:

Etajul șase. Acum ele sunt în capul scărilor.

KARPATI:

Curbat, prin sticlă, în fața mea, cantul mesei. Mocheta de culoarea nisipului. Televizorul. Caloriferele. Rafturile ieftine pentru cărți. Canapeaua. Prosopul ei pe jos.

KALIL:

Departe în spate la capătul culoarului se deschide ușa unui apartament. Intră aici, aud spunând o voce de femeie, ca și când ar fi chiar lângă mine.

LOMEIER:

O femeie trage dinăuntru pânza de la intrarea în cort și mă roagă să intru.

KALIL:

Eu alerg de-a lungul culoarului până la apartamentul acela. Nu mai pot.

FRANZISKA:

Mai încet.

KALIL:

Numărul 6 – 32. Pe eticheta soneriei de lângă ușă stă scris Hartinger. Ușa este deschisă.

FATIMA:

Etajul șase. A dispărut. Unde s-o fi dus – se ascunde pe undeva porcul.

LOMEIER:

Intru în cortul de beduini. Ochii mei trebuie mai întâi să se obișnuiască cu întunericul brusc. În mijlocul cortului stă femeia. E singură.

KARPATI:

Sunt singur într-o sticlă într-un apartament care arată ca mii de alte apartamente.

FRANZISKA:

A dispărut.

KALIL:

Închid ușa în urma mea și trag adânc aer în piept. În fața mea stă o femeie tânără. Tocmai voiam să-mi atârן rufe la uscat, spune ea. Și în timpul ăsta se descheie la bluză. Apoi se întoarce și se apleacă peste un suport pentru rufe.
Vino.

LOMEIER:

Femeia arată înfricoșător. O cicatrice lată și violetă îi traversează tot gâtul și o a doua cicatrice îi împarte fața în două vertical din creștet peste nas până la bărbie.

KARPATI:

Cunosc toate astea: camera, mobila. Eu însumi am locuit odată așa. Singur. Și în doi.

KALIL:

Vino, zice ea.

FATIMA:

Kalil e de negăsit. Mă întorc. S-a terminat.

FRANZISKA:

Bărbatul a dispărut. Mi se face frig. Femeia se întoarce tăcută. Eu o urmez. Ce altceva să fac.

FATIMA:

Pentru mine s-a terminat.

KALIL:

Vino încoace.

KARPATI:

Dincolo de peretele de sticlă trec chipurile femeilor cărora, printre mobile la fel ca astea de aici, le-am stat cândva aproape. Dar cât de mult s-au schimbat. Ce vârstă au ele acum. Cum arată ele astăzi la fel ca atunci mamele lor.

FRANZISKA:

Așteaptă.

FATIMA:

Lasă.

FRANZISKA:

Dar.

FATIMA:

Ține-ți fleanca.

KARPATI:

Cu pumnul strâns lovesc în peretele de sticlă. Nu se întâmplă nimic, nu se schimbă nimic. Îmi trec prin cap toate speranțele, noile începuturi, lucrurile comune, care se citeau odată pe fețe, primele sărutări, nopțile petrecute împreună în parcuri, pe terase și balcoane, generozitatea, acordul, care apoi într-o zi se dizolvă, se duce, deși fiecare contase atât de ferm pe celălalt – în apartamente ca acesta, sau ca al meu, sau în apartamente precum acela de atunci, poate, cu dulapul lui zidit în perete în care puteai intra în picioare, sau ăla cu baia aia ciudată, de care făceam întotdeauna atâta haz.

FATIMA:

Etajul șapte.

KALIL:

Nu vreau.

KARPATI:

Ăsta e iadul:

Că te gândești, totul are să fie bine, cel puțin de data asta, și pe urmă nu se întâmplă așa, ci poate chiar și mai rău decât fusese vreodată până atunci.

FATIMA:

Alerg de-a lungul coridorului spre apartamentul nostru. Cât de inexorabil ne transformăm în ceea ce suntem la urmă – În fața ochilor mei se face întuneric.

LOMEIER:

Ce bine că ai venit, spune femeia cu cicatrice.

KALIL:

Dar n-am încotro.

LOMEIER:

Ce foșnește aici atât de tare? Vântul să fie? Nu, spune ea, tu știi foarte bine, asta e apa.

Apa?

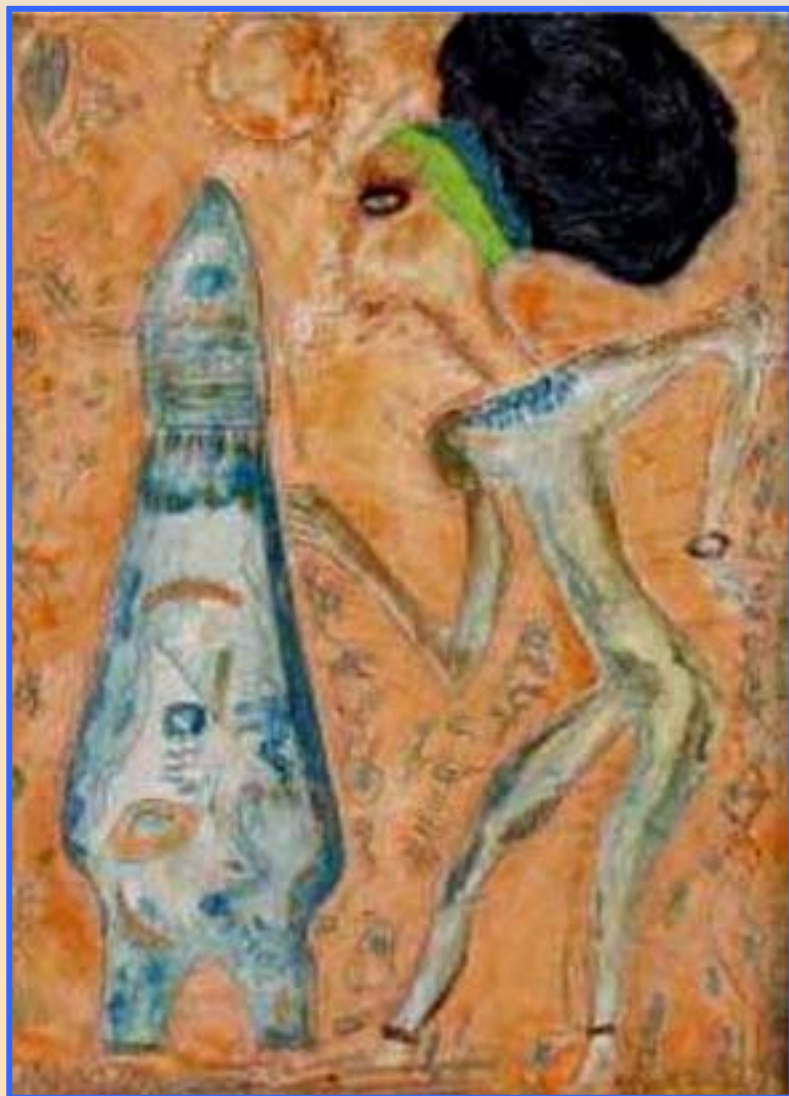
Da.

Care apă?

Apa pe care ai căutat-o toată ziua – doar din cauza asta te afli aici.

Apa care dispare la etajul șapte?

Exact, spune ea, și își strâmbă disprețuitor gura împărțită în patru.

În spatele meu, în dreptul intrării în cort, deschise, țâșnește din nisipul deșertului o fântână de apă care urcă până la douăzeci de metri spre cer. Apa!

KALIL:

Geme atât de tare, aproape că țipă.

LOMEIER:

Apa te-a adus aici și te poartă acum la mireasa ta, o aud strigând pe femeia cu cicatrice, cu bine!

KALIL:

Ea țipă și aproape că răstoarnă suportul pentru rufe.

LOMEIER:

Cortul și chiar și femeia se dizolvă și se transformă în aer sub ochii mei – ce-a vrut să spună cu asta? Care mireasă – nici un răspuns.

FATIMA:

Sunt din nou în apartament, alerg la mine în cameră, îmi iau valizele și încep să împachetez.

FRANZISKA:

Unde vrei să pleci?

FATIMA:

Unde vreau să plec? Franziska stă în fața camerei mele în pielea goală. Ce te interesează pe tine? Pune-ți o dată ceva pe tine.

FRANZISKA:

Voiam doar să te întreb – poate aș putea să vin cu tine.

FATIMA:

Niciodată. Cară-te. Ia-ți ceva pe tine. Și, în cazul în care ai uitat: Dulapul tău de haine e cu o ușă mai încolo, alături.

LOMEIER:

Deșertul se umple cu apă.

FATIMA:

Ea pleacă. Eu îmi împachetez lucrurile. Lucrurile mele, pe care odată trebuie că le-am despachetat aici și le-am pus în dulap. Așa cum fac toți ceilalți cu cururile lor și cu dulapurile lor. Dar eu n-am idee cum am ajuns odată aici, nu-mi mai aduc aminte.

LOMEIER:

Deșertul se transformă în râu.

FATIMA:

Într-o zi stăteam în fața ușii de jos de la intrare, aveam o cheie în mână și știam: acum locuiesc aici. Aici e cutia de scrisori, asta e ușa liftului, așa ajungi la etajul șapte, uite mocheta de culoarea nisipului și televizorul și rafturile ieftine pentru cărți, și asta e colocatara mea, Franziska, cea care doarme tot timpul și care seara nu mai știe ce s-a întâmplat dimineața.

LOMEIER:

Deșertul se transformă în fluviu, într-o strâmtoare marină. Stau rezemat de balustrada unei bac pe Bosfor. În fața mea se află minaretele Istanbulului. Aici am mai fost cândva. În luna noastră de miere. Acum douăzeci și patru de ani. Îți mai aduci aminte? Mă întreabă o voce de femeie. Lângă mine în dreapta stă o femeie, care arată ca Helga, prima mea soție, ea poartă aceleași haine ca atunci, arată absolut neschimbată, doar că peste fața ei trece o cicatrice lată verticală din creștet peste nas până la bărbie.

FATIMA:

Smulg lucrurile din dulap, fustele, pantalonii, pulovărele, tricourile și așa mai departe, tot.

KALIL:

Ea se cabrează, se răsuțește sub mine.

FATIMA:

În timpul ăsta mă gândesc la Kalil. Mă gândesc cum m-a înșelat el cu vecina mea de apartament.

FRANZISKA:

Cine poate să fi fost bărbatul care a fost mai devreme aici?

KALIL:

Trebuie să se termine povestea asta.

FRANZISKA:

În camera în care m-a trimis femeia e un șifonier.

LOMEIER:

Îți mai aduci aminte cum ai venit la mine atunci – din cauza avariei la apă în apartamentul meu de la etajul șapte. Era în plină noapte, vara, luna plină stătea luminoasă deasupra acoperișurilor cartierului proaspăt construit. Nu te așteptai ca la ora aceea să te mai sune cineva. În fond, aveai deja situația sub control, era o inundație în toată regula, ce curgea acolo de sus, și tu stăteai acolo, pe balcon, cu mânecile suflecate – halatul nu-l aveai încă pe atunci. Poate că de fapt în seara aceea aveai de gând să faci cu totul altceva și nu ai recunoscut asta niciodată pe urmă, cum a fost, când ne-am cunoscut. Oamenilor le place să facă asta. Să-și aducă aminte cum s-au cunoscut. Sau cum au sărutat pentru prima dată. Mai știi? Voiai să fumezi și erai pe balconul de la bucătărie, și mi-ai părut deodată atât de frumos – atât de puternic și totodată atât de neizbăvit, că m-am gândit: toată viața mea vreau s-o împart cu el, pe el vreau să-l am, pe el, pe nimeni altul. Atunci te-am sărutat pentru prima oară – la lună plină, pe balconul bucătăriei de la etajul șapte.

FRANZISKA:

Deschid șifonierul.

LOMEIER:

N-ai cum să te afli aici, strig eu, tu nu ești aici, de ce mă urmărești – lasă-mă!

KALIL:

Mă smulg de pe ea.

FATIMA:

E atât de sufocant. Mă duc la fereastră.

FRANZISKA:

În șifonier se află articole de îmbrăcăminte, care-mi par cunoscute.

KALIL:

Nu te opri, strigă ea, eu mă împleticesc spre ușă, întoarce-te, strigă ea.

LOMEIER:

Dar ce fac, spune ea – numai că nu vreau să mă înșeli – lasă-mă, îmi pierd mințile, îi înfig creionul de tensiune, pe care-l port întotdeauna la mine în buzunarul de la piept al halatului, în amândoi ochii, adânc, lovesc iar și iar.

Dar ea nu face decât să spună încet oo, și pe urmă râde – și pe urmă se dizolvă – exact ca adineaori.

KALIL:

Nu te opri, strigă ea – și când deschid ușa apartamentului, ea începe să scoată un urlet ca de lup.

FRANZISKA:

O bluză, o fustă, pantofi înguști, dar comozi – toate par să mi se potrivească.

FATIMA:

Prin cartier se aude un urlet în noapte. Un strigăt ca strigătul unui lup sau al unei lupoalice.

KALIL:

Fug pe culoar în jos și apoi aproape că mă prăbușesc pe scări în jos. Urletul umple toate etajele.

FRANZISKA:

Astea sunt hainele unei laborante, ale unei ATM.

FATIMA:

Cea care strigă aici e o femeie.

LOMEIER:

Trebuie să știți, spune lângă mine în stânga o femeie, noi am mai fost o dată aici, acum douăzeci și patru de ani, și bărbatul de lângă ea aprobă din cap. Cu fiicele noastre, pe care le-am pierdut atunci.

FATIMA:

Am terminat de împachetat.

KALIL:

Etajul cinci. În spate de tot, în capătul culoarului, se deschide ușa unui apartament.

FRANZISKA:

Cu fiecare lucru pe care-l îmbrac, amintirea mea devine din ce în ce mai clară: sunt o asistentă tehnico-medicală. Lucrez într-un laborator, în fiecare zi de la opt și jumătate până la ora șaptesprezece.

KALIL:

Intră, te aștept deja, aud spunând o voce de femeie, de parcă ar sta chiar lângă mine. Nu vreau să fac asta, dar alerg totuși pe coridor spre apartamentul acela.

LOMEIER:

Am pierdut-o, spune femeia, aici, în Istanbul, în bazar, acum douăzeci și patru de ani – o copilă blondă, de atunci n-am mai văzut-o niciodată și nici n-am mai auzit de ea, ca și când nici n-ar fi existat vreodată. Și scutură din cap.

FATIMA:

Asta-i tot.

KALIL:

Hinrichs scrie pe eticheta soneriei. Ușa este deschisă.
În ușă stă ea.

FATIMA:

Mai mult n-am să iau cu mine.

KALIL:

Bună, spune femeia – doamna Hinrichs. Probabil că se apropie de patruzeci de ani.

FRANZISKA:

Sarcina mea principală e să analizez probe de sânge. Cea mai mare parte din treabă o fac aparatele.

KALIL:

Și în timpul ăsta își desface cordonul, care-i ține capotul.

FATIMA:

Plec. Dar iau și cuțitul cu mine, în caz că m-aș mai întâlni pe scări cu porcul de Kalil.

FRANZISKA:

Și femeia de adineaori era Fatima, cu care locuiesc aici de atâția ani, nu știu exact de câți, unde e? De ce stau aici pe jumătate îmbrăcată în fața șifonierului? Fatima?

KALIL:

Dedesubt nu are nimic.

LOMEIER:

Bărbatul de lângă femeia de lângă parapet spune:

Dar poate că a fost și mai bine așa. Ia gândește-te câți bani ne-ar fi costat copilul în toți anii ăștia, numai școala și studiile, câte lucruri nu ne-am fi putut permite niciodată. Toate călătoriile.

Și pe urmă îmi întinde cartea lui de vizită: Helmut Dehke, agent de asigurări.

FATIMA:

Pe podea în fața ușii apartamentul mai zace încă legătura mea de chei cu brelocul cu cămilă, care mi-a căzut din mână când am venit acasă cu cumpărăturile. Habar n-am de ce țin toate cheile alea – de parcă ar fi pentru o întreagă reședință.

KALIL:

Ea geme atât de tare.

FATIMA:

Oare să-mi iau rămas bun de la Franziska?

LOMEIER:

Soarele dispare după Cornul de aur și Süleymanie, e întuneric.

FATIMA:

La ce bun? Închid ușa în urma mea și alerg de-a lungul coridorului. Încă se mai aude urletul ăsta prin tot blocul.

LOMEIER:

Parapetul bacului se află în dreptul unui cartier de blocuri. Stau la fereastra unui apartament într-un bloc ca al meu. Am mai fost o dată aici, mi-e cunoscut aerul ăsta înecăcios, canapeaua e goală, dar aici pe micuța masă de lângă canapea e sticla de coniac aproape goală, pe asta o iau cu mine, am nevoie de aer, de aer și de o țară și de o țigară.

KARPATI:

Îmi vin în fire. Sunt ud learcă de coniac, mă lovesc cu capul de peretele sticlei și abia de mai am aer – cineva duce sticla.

FATIMA:

Habar nu am unde mă duc.

LOMEIER:

Mă grăbesc spre balconul de la bucătărie.

KARPATI:

Podeaua gonește pe sub mine – mocheta de culoarea nisipului, holul și podeaua linoleul din bucătărie...

LOMEIER:

Iată și sacoșele cu cumpărături de adineaori.

KARPATI:

...pragul balconului, beton.

LOMEIER:

Sub ochii mei se află întreg cartierul. Stau pe balconul de la bucătărie. Țigară. Un urlet straniu trece prin întreg blocul – ce-ar putea fi? Și unde mă aflu puțin mai devreme? Abia acum observ că încă mai țin în mână cartea de vizită a bărbatului de pe bac: Helmut Dehke, agent de asigurări.

FRANZISKA:

Unde-i Fatima?

KALIL:

Nu se poate să fac asta.

LOMEIER:

Am nevoie de o înghițitură.

KARPATI:

O Doamne...

KALIL:

Sau...

LOMEIER:

... sau mai bine nu. Vine cineva.

KARPATI:

Cineva mă ține pe mine și sticla peste balustrada balconului de la bucătărie.

FATIMA:

Când ajung la scară, mă mai uit o dată pe culoar înapoi:

În pereți lucrează metalul conductelor – poate că acum a revenit apa la etajele opt, nouă și zece.

FRANZISKA:

Pe balconul de la bucătărie stă cineva.

LOMEIER:

Asta-i Dehke.

FRANZISKA:

Ah, ăsta-i Lomeier, administratorul, care precis că din cauza presiunii la apă mai e aici. Fumează.

KARPATI:

Sub mine golul celor șapte etaje, de care mă desparte doar fundul de sticlă al sticlei.

KALIL:

Nu vreau să fac asta.

LOMEIER:

Ea vine și se oprește lângă mine.

FATIMA:

Cobor scările în fugă. Cu fiecare treaptă, urletul crește.

KALIL:

Trebuie să plec de aici. Ea încearcă disperată să mă rețină, dar eu o împing la o parte. În genunchi, strigă la mine: Ce faci tu cu mine?

KARPATI:

Sub mine felinarele, esplanada din fața blocului, autobuzele parcate și stația de autobus.

FRANZISKA:

Frumoasă seară, nu-i așa? Ce tare strălucește luna.

KARPATI:

Auziți-mă o dată!

LOMEIER:

Care va să zică v-ați trezit.

FRANZISKA:

Eu – deci eu am – știu și eu – sunteți de mult aici?

LOMEIER:

Cred că de câteva minute.

FRANZISKA:

Și?

KALIL:

Reușesc să ajung la ușa apartamentului. Ea rămâne în urmă și urlă ca un lup.

KARPATI:

În cercul de lumină al unui felinar câțiva tineri care fumează.
Pot să-i aud cum râd.

LOMEIER:

Și ce?

FRANZISKA:

Ați aflat ceva?

LOMEIER:

Ce să aflu?

KALIL:

Pe coridor înapoi spre scară.

FRANZISKA:

Vreau să spun, dacă ați aflat deja unde dispare apa la etajul șapte.

LOMEIER:

A, asta – da, da...

FRANZISKA:

Da?

LOMEIER:

Da.

FATIMA:

Etajul șase. Urletul devine din ce în ce mai puternic. Acum e pretutindeni. Ce-i asta? Rămân pe loc.

KALIL:

Alerg pe scări în jos.

FRANZISKA:

Fumând, stă rezemat de balustrada balconului de la bucătărie și privește cartierul în noapte. În mână ține sticla de coniac aproape goală din sufragerie.

LOMEIER:

Chiar ați dormit adânc, nu glumă.

FRANZISKA:

Da, da.

LOMEIER:

Ea stă lângă mine, rezemată de balustrada balconului de la bucătărie și privește cartierul în bătaia lunii. La ferestrele nenumăratelor apartamente, în spatele perdelelor, arde lumina. Nu pare să fi observat că am sărutat-o.

FRANZISKA:

Am avut un vis ciudat.

KALIL:

Etajul patru. În fund de tot, la capătul culoarului, se deschide ușa unui apartament.

LOMEIER:

Da?

E o noapte caldă. Nici un foșnet. Numai urletul. Sună aproape la fel ca vântul în deșert.

KARPATI:

Un urlet străbate noaptea, e aproape ca și când vântul s-ar fi poticnit în gâtul sticlei, dar nu e asta.

KALIL:

Vino la mine, îmi spune la ureche o voce de femeie, de parcă ar fi chiar lângă mine.

FRANZISKA:

Da – am visat că un bărbat m-a sărutat în somn și că imediat după aia a dispărut – unde, nu știu – într-un cort de beduini sau într-o sticlă ca ăsta de aici, nu-mai mai aduc aminte.

KALIL:

Nu vreau s-o fac, dar mă duc totuși pe coridor până la ușa deschisă.

FATIMA:

Etajul cinci.

KALIL:

Marion Richter, stă scris pe eticheta soneriei.

KARPATI:

El se joacă nervos cu sticla din mână lui. Dacă acum mă lasă să cad, dacă sticla îi alunecă acum din mână, mă prăbușesc în gol șapte etaje și mor.

KALIL:

N-am încotro – intru în apartament.

LOMEIER:

De sticla de coniac pe care o țineam în mână uitasem complet. Ah, vă rog să mă scuzați că m-am servit așa, pur și simplu, dar...

FRANZISKA:

Nu, nu, vă rog, dacă tot mai trebuie să lucrați la ora asta, atunci măcar să...

LOMEIER:

De fapt, nu voiam absolut nimic.

KALIL:

Bună, spune femeie care stă în fața mea în hol. Eu sunt Marion. Tocmai voiam să mă bag în cadă. Sau preferi să ne uităm la televizor? Prietenul meu Andi nu a venit în seara asta. Sau vrei mai întâi să gătim ceva?

FRANZISKA:

Și pe urmă totul s-a umplut de apă și în fața mea în sufragerie stătea un bărbat, ale cărui buze le-am atins întâmplător dar a fugit. De ce-i povestesc lui toate astea?

KALIL:

Hai, să mergem în bucătărie.

LOMEIER:

Ea stă lângă mine și-mi aruncă din când în când o privire nesigură. E drăguță.

KARPATI:

Nu vreau să mor.

FRANZISKA:

Tipul arată bine. De ce nu mi-a mai sărit în ochi lucrul ăsta până acum. Numai halatul deranjează un pic.

KALIL:

În dreptul frigiderului femeia începe să se dezbrace.

FATIMA:

Etajul patru.

FRANZISKA:

V-ar deranja cumva să vă scoateți puțin halatul?

LOMEIER:

Eu – nu, absolut deloc, de ce, vă deranjează?

FRANZISKA:

Voiam doar o secundă să...

LOMEIER:

Vă rog.

Îmi scot halatul și cu ocazia asta ascund cartea de vizită în buzunarul exterior. Cum aș putea să-i explic asta.

KARPATI:

Vă rog.

FATIMA:

Cobor mai departe pe scări.

KARPATI:

Hei!

FRANZISKA:

Stați puțin să vă ajut, am să țin eu sticla în timpul ăsta.

LOMEIER:

Nu, nu, mă descurc.

KARPATI:

El pune sticla pe balustrada îngustă și-și scoate halatul. Dacă unul din ei ar atinge sticla acum, sunt un om mort.

LOMEIER:

Așa.

FRANZISKA:

Voiam doar să văd cum arătați fără halat.

FATIMA:

Ceva nu e în regulă. Mă întorc și pornesc din nou pe scări în sus.

LOMEIER:

Ea zâmbește.

FRANZISKA:

Probabil că aveți cu totul alte planuri în seara asta, decât să căutați o spărtură în instalația de apă.

KALIL:

Ea geme.

LOMEIER:

Vreți să spuneți că aș mai fi ieșit cumva în oraș astă seară – în nici un caz.

FRANZISKA:

Puteți să recunoașteți liniștit... nu vă întreb nici cu cine.

El râde. E puternic și atât de...

KARPATI:

Îmi apăs obrazul de sticlă. Cum de nu mă vedeți?

FATIMA:

Etajul patru. Ce-i asta? O iau la fugă pe culoar.

LOMEIER:

Îmi place de ea.

FRANZISKA:

De neizbăvit. Aș vrea să-l sărut.

LOMEIER:

Dacă m-ar săruta acum.

FATIMA:

Ușa lui Marion Richter de la 4 – 32 e doar întredeschisă. De ce?

FRANZISKA:

Se întoarce spre mine.

LOMEIER:

Ea face o mișcare spre mine.

FATIMA:

Intru în apartament.

KARPATI:

El se întoarce spre ea. În același timp ea face o mișcare spre el.

FATIMA:

Acum sunt în holul locuinței străine. Din bucătărie se aud zgomote.

FRANZISKA:

Cotul meu atinge din greșeală sticla de coniac. Sticla se răstoarnă.

KALIL:

Ea geme atât de tare.

KARPATI:

Sticla se răstoarnă peste balustradă și cade în gol. Cad. Sticla cade în gol șapte etaje. Eu cad în gol șapte etaje.

FATIMA:

Acum stau în bucătăria locuinței străine. Aceeași garnitură de bucătărie ca-n locuința Franziskăi. În fața mea Kalil și Marion Richter lângă frigider. Ea e goală. Și el. Ei nu mă observă. Ea geme.

KARPATI:

Etajul șase. Pe balcon, o femeie care urlă la lună. Asfaltul gonește spre mine. În același timp, totul se întâmplă foarte încet.

LOMEIER:

Ea stă foarte aproape în fața mea.

FRANZISKA:

Sunt foarte aproape de el.

FATIMA:

Stau în spatele lor. Ei nu mă văd.

KARPATI:

Etajul cinci. Pe balcon o femeie care urlă la lună. Luminile la ferestre se transforme în dâre.

LOMEIER:

Aproape că n-am curaj să respir.

FRANZISKA:

Eu îmi pun mâinile prudentă pe pieptul lui.

KALIL:

Un ceas de bucătărie ticăie. Pe ușa frigiderului sunt lipiți magneți colorați.

FATIMA:

Eu îi înfig cuțitul în spate.

KALIL:

Ea țipă. Ce-i asta? Are sânge pe față.

KARPATI:

Etajul patru. O femeie bagă cuțitul într-un bărbat. Pe geamul ferestrei e sânge.

LOMEIER:

Ea mă sărută.

FRANZISKA:

El mă sărută.

KARPATI:

Etajul trei. Un chef. Muzică.

KALIL:

Ce-i asta?

FRANZISKA:

Ăsta e primul sărut din viața mea.

KARPATI:

Etajul doi. Întuneric.

LOMEIER:

Ne sărutăm. Pentru prima oară. O strâng cât pot eu de tare.

KARPATI:

Etajul întâi.

Sunt mort.

FRANZISKA:

Ne sărutăm. Închid ochii, și cu toate aste simt lumina lunii.
Karpati țipă. Kalil țipă. O sticlă cade din cerul scenei pe
scenă și se sparge.

SFÂRȘIT

